CEZARINA ADAMESCU

SUFLETUL LUMINII

-itinerar de sfințenie-

Moto:

„Robeşte-mă, Doamne,
ca să mă simt liber”

(Imitatio Christi)

Drag cititor,

Această scriere este foarte simplă şi în acelaşi timp foarte utilă pentru sufletul care doreşte să crească şi să se îmbunătăţească. Alcătuită din gânduri cernute prin gâtul clepsidrei, ea poate dobândi celui care o parcurge, o stare de confort sufletesc pe care numai iubirea izvorâtă dintr-o inimă neprihănită ţi-o poate oferi.

Ca în convalescenţă, după o lungă maladie în care ai fost ţintuit la pat şi într-o zi, te trezeşti în zori că te simţi refăcut, înviorat. Neasemuită binefacere. Ai extirpat răul din trup şi din suflet şi acum aştepţi timid, soarele să te încălzească, să te întremeze. Te simţi slăbit? Nu-i nimic. În curând vei fi din nou pe picioare. Începe deîndată cu un zâmbet. N-ai cui zâmbi? Fă-ţi curaj şi zâmbeşte cerului, soarelui, lumii, fără teama de a fi considerat deplasat.

Această carte, alcătuită din cuvinte cât se poate de banale care de multe ori ţi-au trecut, desigur, şi ţie prin minte, se vrea un leac pentru singurătate, pentru stări de nelinişte, anxietate, nervozitate, neîncredere, teamă, îndoială, stres, pentru starea de rău generată de prezenţa păcatului.

Nu ezita să guşti din acest balsam, deloc costisitor, ba aş spune chiar gratuit, foarte la îndemână, şi vei vedea, după oarecare timp sau imediat, ce efect miraculos poate avea, dacă e citită cu sufletul minţii. Cu dioptrii sufleteşti. Ori cu lentilele inimii. Stăruie în exerciţiul acesta spiritual şi deschide-te ca într-o rugăciune.

Stilul lejer, fără încărcături de prisos, se adresează tuturor categoriilor de inimi: sărace, bogate, tinere, vârstnice, vioaie, îndoielnice.

Fără pretenţii, ea are doar un singur scop: să pătrundă în cât mai multe inimi. Poate că din toate gândurile cernute mărunt, mărunt, precum firele de nisip în clepsidră, vor fi unele în care te vei regăsi.

Cititorului, această micuţă carte îţi poate servi drept oglindă. Ea îţi poate oferi un spor sufletesc de care, în aceste timpuri întunecate, incerte, chiar dacă nu o recunoşti deschis, ai mare, imperioasă nevoie.

Dumnezeu să-ţi ajute!

Autoarea

IMINENTA IUBIRE

*Inimă-n inimă, aşa cum se cotropesc Trei Persoane în aceeaşi divină Iubire.

*Nimeni nu mă iubeşte ca Tine: fără limite şi peste măsură.

*Orice suflet e o rotiță infimă din angrenajul Iubirii divine.

*Iubesc Întreita Iubire.

*Iubirea şi păcatul. Păcatul iubirii nu e atât de mare ca iubirea păcatului.

*De ochii lumii păcatul calcă în vârful picioarelor.

*Iubirea lui Dumnezeu este incompatibilă cu păcatul de moarte.

*Iubirea omenească şi iubirea divină: un strop de lacrimă într-un ocean de mângâiere.

*Pe nesimțite, iubirea poate deveni adorație.

*Nu păstra iubirea doar în chinovia inimii tale. Împarte-o, aşa cum Isus şi-a împărțit în dumicați egali trupul.
Astfel, învăluindu-i cu iubire de semeni, iubirea ta nu se va împuțina, ci va spori precum pâinile şi peştii în mâna Mântuitorului.

*Şi tu poți fi mesager al Evangheliei iubirii şi păcii divine!

*Oricât de mici, gesturile de iubire pot dobândi o adâncă semnificație.

*Dumnezeieştii făpturi mă supun, dăruindu-i cuvântul iubire, drept unică zestre.

*Nu cunosc decât o singură răzbunare; iertarea.
Şi ca să te pedepsesc, te voi iubi toată viața.

*Spune sincer: eşti capabil să-ți iubeşti semenul, aşa cum te iubeşte Dumnezeu pe tine? Sigur că nu! Fiindcă Dumnezeu iubeşte cu asupră de măsură şi fără limite.

*Cea mai înaltă civilizație: civilizația iubirii de aproapele.

*În lipsa iubirii, spiritul se moleşeşte.

SIMBOL DE CREDINȚĂ

*Crez: Ajută-mă, Doamne, să te păstrez.

*Creştinul de azi; o roză într-o grădină de spini.

*Ateul:Pentru mine nu există Dumnezeu.
Credinciosul: Pentru mine lumea nu mai există.
Nihilistul: Pentru mine nimic nu există.

*Pe tine însuți te înşeli, crezând c-ai să-L înşeli pe Domnul.

*Darul suprem: prezența lui Dumnezeu în schimbul nimicului.

*Snobul: Merg la biserică pentru a fi în pas cu moda.

*Calea lui Dumnezeu nu se aseamănă cu a omului.

*Deşi mi-este Tată, cu ochiul matern, Dumnezeu mă veghează.

*Cobor în izvorul divin ca să-mi găsesc rădăcinile.

*Fără Tine mă simt ca un vapor fără ancoră.

*Doamne, fă să respir, numai prin Tine!

*Tu singur valorezi cât o lume!

*În credință, efemerul poate deveni veşnicie.

*Mi-am pierdut…harul.
Ajută-mă să-l redobândesc.

*Tot ceea ce se creează fără Creator este sortit năruirii.

*Credința: toiag înflorit în mâna înțeleptului orb.

*Dumnezeu: amfora ta de linişte.

*Prin fiecare gest, prin fiecare cuvânt, să te legitimezi de creştin.

*Nu există seif unde să poți ascunde ceva de Ochiul Treimic.

ACOPERIŞ PENTRU RUGĂ

*Rugăciunea: un pod de flori între oameni.

*Hai să ne întâlnim diseară în rugăciune.

*Gestul cel mai rotund: al împreunării palmelor în rugăciune.

*La vocea Duhului se cuvine un adânc de tăcere.

*Trăieşte aşa cum te rogi: cu smerenie, cu blândețe, cu ardoare. Şi nu te ruga aşa cum trăieşti: în grabă, cu egoism, cu trufie.

*În rugăciune, nici timpul nu mă încape.

*Rugăciunile înfloresc ca stâlpările de finic în zi de Rusalii.

*Aş vrea să fiu pentru întreaga lume, un acoperiş pentru rugă.

*Nu te ruga numai pentru haruri. Roagă-te să şi corespunzi acestor haruri.

LUMINI ŞI UMBRE

Ca să ajungi la lumină trebuie mai întâi să străbați întunericul.

*Drumul spre Dumnezeu trece prin întuneric.

*Întunericul te sperie? Teama de alunecare sau chiar de cădere nu-ți dă pace? E bine. Învață să pășești drept, chiar cu ochii legați. În orice împrejurare, deprinde-te să-ți menții echilibrul.

*Ochii nu pot fi înnegurați când inima e doldora de lumină.

*Negura de pe ochi se transformă în zgură pe suflet.

*În cioburile acestei tăceri îmi reconstitui făptura: câtă lumină – tot atâta umbră.

*Lumânări într-ajutor, pentru cei din purgator; mii de lumânări aprinse pentru sufletele stinse…

*Zidarul trebuie să fie asemenea unui monah: primul ridică temple, celălalt, prin rugăciuni şi fapte jertfelnice, înalță sufletele către Lumină…

*Te complaci în penumbră şi chiar în întunericul lucrurilor efemere respingând razele de lumină mângâietoare ale adevărului de necontestat că Dumnezeu e cel care te călăuzeşte în toate.

ITINERAR DE SFINȚENIE

*Nu te nelinişti: chiar şi sfinții au înotat adeseori împotriva curentului.

*Cu cât inimile se dovedesc mai refractare, mai împietrite, cu atât munca ta spirituală va aduce mai multe roade.

*Eşti celibatar? Nu te nelinişti. Poți avea o sumedenie de fii şi fiice spirituale.

*Drumul sfințeniei nu admite…popasuri.

*Respectându-i pe sfinți, viața voastră va deveni o sărbătoare continuă.

*Alcătuieşte-ți cu minuție un program de sfințenie: meditează în linişte, elimină tot ce te-ar putea distrage de la contemplarea misterelor. Deschide-ți inima către Dumnezeu, fii disponibil la lucrarea Duhului în tine.

*Încearcă să contempli incomensurabila iubire a lui Dumnezeu care a acceptat benevol să coboare printre noi, să păşească pe acest pământ întinat, pentru ca să-l sfinţească.
Şi totuşi, câţi nu-l pângăresc din nou, clipă de clipă!

*Minunile nu se pot dobândi niciodată cu bani.

*Ceea ce trebuie înţeles prin miracol: să fii recunoscător că trăieşti, cu inima liberă de orice urmă de ură sau invidie. Să nu ai nici un duşman şi necunoscuţii, văzându-te, să-ţi spună: Ce frumos eşti aşa, înveşmântat în Lumină!

*În această conexiune, singurele întâmplări relative sunt oamenii. Şi totuşi, un copil învârtind o roată, câtă perfecţiune!

*Adevărata minune: dintr-un izvor secătuit să faci să ţâşnească râuri de apă vie!

*Fără să-şi piardă din transcendenţă, Dumnezeu se apropie neînchipuit de mult de tine. Îl poţi descoperi mergând alături de tine pe stradă, în ochii unui copil, în durerile unui bolnav, în neputinţele unui vârstnic, în lacrima unei mame…

*Medalia miraculoasă: nu trebuie să fie neapărat de aur. Nu în strălucirea metalului stă miracolul, ci în iubirea care se revarsă ca nişte raze mângâietoare din mâinile Maicii sfinte!

CONFIGURAŢIA SINELUI

*Singura autentică: eleganţa lăuntrică.

*Nu slăbiţi strânsura. Vegheaţi neîncetat la uşa lăuntrului vostru ca nu cumva să pătrundă vreun inamic şi să vă transforme într-o „peşteră de tâlhari”.

*Dezbracă-te complet de eul tău şi vei fi împodobit cu veşmântul smereniei şi al deschiderii către divinitate. Fără această deschidere totul va rămâne învăluit în penumbră şi vei rătăci buimac printre oameni şi lucruri, fără să ştii încotro te preumblă fragilele aripi.

*Chiar şi în imensitatea unei câmpii de omăt te poţi simţi prizonier al unor nevrednice gânduri.

*Pacea şi libertatea interioară se pot atinge cu greu, dar sunt de nepreţuit în spaţiul imens al eului tău.

*Edificarea semenilor trebuie să înceapă cu edificarea de sine.

*Grea povară; să te simţi înstrăinat până şi de tine însuţi.

*Eu nu ştiu atâtea lucruri, câte ştii Tu despre mine!

NOAPTEA SPIRITUALĂ

*Mau cumplit decât piatra de moară macină răul.

*Milostivirea lui Dumnezeu depăşeşte păcatul.

*Cine te-a lovit aşa de rău?
Păcatul.

*Perversiuni în masă, dispariţia moralităţii, a noţiunii de păcat, alte scări de valori, alte centre de greutate, alţi idoli de tinichea ridicaţi pe piedestale de scrum, iată cum poate fi definită „noaptea etică”, noaptea spirituală.

*Pentru cei păcătoşi, cerul capătă gratii.

*Nu lăsa ca jungla păcatului să câştige teren. Defrişează. Asanează. Sapă la rădăcină. Ai nevoie mereu de pământ neted, fără hârtoape lăuntrice.

*Nimic nu va face îndeajuns de bine omul pe care nu poţi să-l suferi.

*Indiferenţa crescândă faţă de valorile creştine. Iată adevărata maladie a zilelor noastre. Adevăraţi medici, preoţii, trebuie să defrişeze, să năruiască, să asaneze vechile terenuri pentru a clădi noi edificii pe un sol curat, scăldat în lumină, binecuvântat cu pace şi înţelegere.

*Nu poţi clădi pe un teren mişcător, mlăştinos, plin de buruieni otrăvitoare. Să facem întâi curăţenie împrejur, apoi înlăuntrul nostru, la urmă să adăugăm cu smerenie prima piatră la edificiu.

*Dacă un papă nu a ezitat să îngenuncheze implorând clemență în fața Brigăzilor Roşii, care-l răpiseră pe Aldo Moro în aprilie 1978, cum n-am îngenunchea noi în fața crucifixului cerând iertare pentru rătăcirile noastre?

*Şi dacă în clipa următoare va trebui să pleci în marea călătorie şi Dumnezeu la judecată ți-ar spune, aşa cum şi tu spui deseori: Te iert, dar nu pot să uit niciodată ce mi-ai făcut?

*Enervantă împărțire a aceluiaşi aer, a aceluiaşi spațiu. Şi totuşi, trăiți laolaltă două treimi din viață! Se cuvine să vă deprindeți cât mai mult, unul cu slăbiciunile celuilalt şi să treceți cu vederea faptul că nu vă asemuiți în nici o privință.
Un exercițiu de mortificare zilnică: îngăduirea aproapelui, acceptarea sa, aşa cum este. În definitiv şi el te acceptă, cu toate slăbiciunile tale.

*Nu porți guler tare. Şi totuşi, te sufocă invidia. Succesul colegilor îți provoacă un rău fizic. Problema ta: Eşti nevoit să suporți zilnic bunăstarea spirituală a celor din jur.

* ”Sunt om şi nimic din ce e omenesc nu mi-e străin” – spune Terentius. Aceasta nu e o scuză pentru orice nelegiuire.

*Înainte de a scrie ceva, înmoaie-ți penița în apă sfințită, ca nu cumva, din cuvinte să se reverse venin…

*Nu uita: numai aici, la scaunul de spovadă vei afla un dram de clemență. Nu irosi această ocazie până nu va fi prea târziu.

*Ți-e ruşine de oameni să nu te vadă săvârşind o nelegiuire? Ar trebui să te ruşinezi mai întâi de fața lui Dumnezeu căruia nimic nu-i scapă!

*Spune-mi, dacă te-ar surprinde părinții tăi sărutându-te cu cineva, ți-ar fi ruşine? Ei bine, închipuie-ți că făcând ceva de care să te ruşinezi, te vede Însuşi Tatăl din ceruri! Nu-ți crapă obrazul?

*Te încui în casă gândind că nu te vede nimeni. Ce neghiobie! Din orice ungher, Dumnezeu te priveşte. De ochiul vigilent nu există locuşor să te poți ascunde.

*”Ce bine că nu m-a văzut nimeni” – îți spui fericit, frecându-ți cu satisfacție mâinile şi răsuflând uşurat. Şi uneori, conştiința, încă buimacă de o veşnică somnolență, îți arată, fidelă, oglinda.

*Nu te duci să mărturiseşti pentru că ţi-e ruşine. Dar câtă ruşine va trebui să simţi când te vei afla în faţa lui Dumnezeu?

*Degeaba te ascunzi sub cearşaf, sub pătură, sub plapumă, sub pat, în pod, în beci, în pădure, într-o groapă, într-o peşteră, într-un cavou, într-o văgăună. Poţi să-ţi vâri oricât pofteşti capul, ca struţul, în nisip. Te va urmări neîncetat, cu ochiul necruţător, propria-ţi conştiinţă.

*Ce preferi: să fii are în ochii semenilor şi nemernic în faţa lui Dumnezeu, sau să fii mic şi umil în ochii oamenilor pentru a te ridica la Dumnezeu?

*Împacă-te cu mine, Doamne. Dă-mi mâna. Nu mai pot trăi nici o clipă în duşmănie cu Tine!

*Cum poţi fi inuman când aparţii umanităţii?

*"Cum să-i spun aşa ceva părintelui? Îmi crapă obrazul de ruşine? Închipuie-ţi că preotul suprem aşteaptă spovedania ta chiar astăzi. Negreşit nu întârzia. Dacă ai mai putea găsi circumstanţe atenuante, la judecată nu vei avea nici apărători, nici mijlocitori. Singur, singur în faţa juraţilor vei putea atunci să-ţi pledezi cauza?

ADEVĂRATA BOGĂŢIE

*Valoarea unui om nu poate fi socotită în arginţi.

*Nimeni nu mai are destui bani pentru a-şi cumpăra…nemurirea.

*Cu toţi banii tăi…un singur lucru nu poţi cumpăra: propria mântuire. Aşadar, la nimic nu te ajută, de vreme ce eşti deja osândit.

*Comoara cea mai de preţ: propria mântuire. Şi totuşi – deşi e bunul cel mai de preţ, e atât de puţin luat în seamă de noi înşine!

*Cine luptă pentru mântuirea sa, şi-a adunat în cer o comoară. Cine se nevoieşte pentru mântuirea altora şi-a dobândit în cer sumedenie de comori.

*Comorile tale să fie sufletele pe care le-ai câştigat pentru Tatăl din ceruri.

FERICIREA DE A FI

*Ai un prieten: Păstrează-l. Nu e acesta un motiv temeinic ca să fii pe deplin fericit? Câți se pot bucura de o prietenie adevărată?

*Chiar şi cele mai înalte culmi ale progresului nu pot garanta fericirea omului pe pământ.

*Poezia vieții: a şti să faci din lucrurile cele mai mărunte motive de încântare. Un zâmbet, un mugur, un copil jucându-se cu păpuşa, să-ți smulgă zâmbetul inimii; o faptă bună să-ți provoace explozii de fericire.

*Ce absurd! A-ți cumpăra fericirea la kilogram, la metru sau la litru! Dați-mi, vă rog, o litră de bucurie. Un centimetru de linişte. Un metru de pace.
Nu doresc decât atât: un plus de tandrețe.

*Ți-a mers vestea: purtător de veşti proaste, pe care le rosteşti cu un aer triumfător şi neghiob. Ba le şi repeți de mai multe ori, ca şi când n-ar fi fost pe deplin înțelese. Oamenii te ocolesc fiindcă simpla ta prezență provoacă nelinişte. Ce e de făcut? Încearcă să zâmbeşti şi să dăruieşti o floare cuiva de aproape. Şi pentru Dumnezeu, nu mai sufoca pe nimeni cu micile tale insuccese pe care le pui pe seama destinului!

*Nu numai mărgăritarele sunt prețioase. Îmi place să descopăr mărgăritare sufleteşti şi să le sădesc adânc în sufletul celorlalți.

*Doresc să fiu un căutător de comori în adânc de ființă.

*Ascultă! Inima ta e bolnavă. Nu există doctor care să te poată lecui. Îți trebuie altceva: un plus de tandrețe. Puțină iubire. Un dram de încredere. Cu acest bagaj ai putea începe o călătorie spre tine însuți. Şi încet, încet, vei putea singur să extirpi răul de acolo. Succes!

AMINTIRI…

*Amintiri: relicve ale unui viitor-trecut anotimp…

*Amintiri: întâmplări valsând pe meninge…

*Mi s-a cuibărit o amintire sub piele…

*Un boboc de crin şi-a făcut sălaş într-o lacrimă…

*Zmee năstruşnice înhămate la atelaje de îngeri…

*Foşnet de păsări în degete flămânde…

*Ghemotoace de umbră pierdute-n mărunte dorințe…

*Amintiri: ruguri de linişte…

*Paseri pustii dând buzna să înghesuie zorii.

*Dimineți desculțe nuntite cu boabe de rouă.

*Nuieluşe de-alun căutând filonul freatic…

*Baloane color de săpun…

*Cumpene răsfrânte-n oglinzi traversându-ți privirea.

*Pricolici dansând în conduri fermecați la balul brânduşelor.

*Grațioase flori de ciulin pentru ierbarul tău plin de galbene blitz-uri.

*Cuibarul râvnit pentru naşteri definitive.

*Sfioasă ofrandă – merinde pentru duminici ploioase.

*Uluci umplute cu greieri, fără lăute.

*Pământ rotit în dans de rusalcă.

*Paradis răstignit în pupile mioape...

*La marginea apei, corăbii morgane…

*Amintiri: vechi icoane pe scoarță…

*Abia desluşindu-se, nacele de ceață…

*Mimoze – răsărite din lacrima întâiului jurământ!

*Scurt pretext, impromptu pentru jinduita, maligna singurătate…

*Gesturi desfăcute a pârg, provizii din tine însuți…

*Mori de (cu)vânt, oasele stigmei poetului…

*Migrația ierbii cosite spre odihna pământului.

*Zvâcnet de aripi peste parafa târziului…

*Lanțuri de jar golind anotimpuri de teama onirică…

SĂLAŞ ÎN VEŞNICIE

*"A-ți pierde timpul" cu Dumnezeu, iată ce înseamnă a-ți câştiga veşnicia...

*Încearcă să deprinzi clipă de clipă terapia surâsului!

*"N-am timp" – scuza cea mai penibilă atunci când e vorba de suflet.

*Pierd puțin timp, dar câştig…o veşnicie.

*Cel mai mult mă devorează spaima de a pierde veşnicia.

*În fiecare zi fac un mic pas către Tatăl.

*Suspendat de o stea, încerci să împiedici cu trupul rostogolul nisipului…

*Fără întoarcere timpul – coloană infinită.

*În raiul acasă, îmi fac provizii de Tine, pentru seceta neființei…

ADEVĂRATA BUCURIE

*Valoarea unui lucru izvorăşte din lumina pe care o împrăştie în jur, făcând să-ți domnească în inimă bucuria adevărată.

*Fă-mi şi mie puțin loc…în cer.

*Mă inundă uneori bucuria de a fi…creatură umană, asemănătoare la chip cu Creatorul suprem.

*Nu tot ceea ce ignoră alții este fără preț…

MEMORIA SUFLETULUI

*Şi dacă trebuințele trupului nu ți le pot alina, lasă-mă să-ți îndestulez trebuințele sufletului…

*Ce lucrezi?
Sunt modelor. Modelez suflete.

*Unii-şi expun dezinvolt, alături de trup, sufletul pe tarabe!

*Un singur târg să nu faci: cu propriul suflet!

*Vânzarea de trup atrage neîndoios şi vânzarea de suflet…

*În străinătate constați că sufletul îți hălăduieşte undeva pe acasă.

*Mi-a intrat banul în suflet şi de atunci îl simt cum atârnă.

*Ia-ți mâinile de pe sufletul meu!

*Pentru edificarea unei construcţii e nevoie de multe brațe vânjoase; pentru edificarea unui suflet e nevoie ca multe inimă să bată la unison, animate de aceeaşi Iubire.

*O catedrală se construieşte în zeci de ani cu trudă şi sudoare. Un suflet se poate modela la fel de greu. Catedrala se construieşte din pietre şi ciment. Sufletul se zideşte din pietre vii, din rugăciuni şi multă, multă iubire…

*A fi preot: a purta imensa responsabilitate a atâtor suflete!

*Nu mă pricep să câştig bani. Dar vreau să învăț să câştig suflete.

MODELOR DE INIMI

*De când te-am întâlnit, inima mea e în veşnică devenire.

*Isuse, inima Ta îmi vorbeşte fără cuvinte.

*Inima acestui Mire: închisoare de iubire.

*Cuvintele tale – aşchii de stele în lutul flămând al inimii mele.

*Mi-ai incendiat inima cu o lumânare sfințită.

*Păstrează-ți un colțişor curat în casa inimii tale, atât cât să încapă în el o rugăciune. În acest spațiu de taină, departe de orice asediu, vino la întâlnire cu Dumnezeu, zece minute pe zi, pentru o intimă conversație. Acolo te vei lăsa privit din toate părțile, vei asculta şi vei fi ascultat şi vei gusta din pacea şi liniştea iubirii.

*Sfântul Părinte – unica autoritate morală ascultată în lume. Slujitorul suferind, purtându-şi crucea pe drumul presărat cu spini al celui de-al treilea mileniu…

*Clădit pe ură, orice edificiu e sortit năruirii.

*Convertirea inimii: trecerea din pridvor – direct în odaia de oaspeți.

PACE, SIGURANȚĂ, ODIHNĂ

*Adeseori femeile spun: Lângă acest bărbat mă simt în siguranță. O siguranță relativă, de bună seamă. Pentru că adevărata siguranță n-o s-o capeți

decât dacă te abandonezi în mâna divină. El este adăpostul, odihna, scăparea ta sigură.

*Fii fără teamă. Nimeni nu-ți poate smulge pământul de sub genunchi.

*Eternul feminin: inefabilul atins cu degetele…

*Chiar şi în mijlocul conflagrației îți poți dobândi uneori pacea interioară.

*Pacea lăuntrică nu se câştigă cu arma.

*Armele Sfântului Maximilian Kolbe erau rozariul şi Medalia miraculoasă. Cu asemenea arsenal a dezarmat multe suflete, făcându-le prizoniere ale iubirii divine.

*Armele creştinului: caritatea şi nonviolența.

*Şi Maica Domnului conduce o întreagă armată: Armata Albă. Alcătuită din copiii săi care se roagă.

*Am câştigat mulți bani, dar mi-am pierdut pacea inimii.

*Dă-mi, Doamne, pacea pe care ai dăruit-o apostolilor în Cenacol!

RUGUL DUHULUI SFÂNT

*De la răsărit la apus, din miazăzi până-n miazănoapte, Duhul străbate spațiile fără frontiere.

*Chiar şi din câteva flăcărui, din câteva luminițe, se poate aprinde rugul Iubirii, rugul Duhului Sfânt. E de ajuns o scânteie, un zâmbet, un gest, o privire.

*Gura Duhului Sfânt: Ministrul Cuvântului.

*Cu cât oamenii mă umilesc, cu atât Duhul Tatălui mă înalță.

*Cea mai bogată recoltă: roadele Duhului Sfânt.

MILOSTIVIRE, BUNĂTATE DIVINĂ, MÂNGÂIERE

*Isus: prea blând pentru a fi stăpân. Şi totuşi el este suveranul atâtor suflete!

*Oamenii te pot răni foarte lesne. Singur Dumnezeu va avea infinita grijă să nu te rănească, dimpotrivă, să-ți tămăduiască orice rană. El este medicul tău curant. Vindecătorul. Mângâietorul. Doctorul Alin.

*Cu ochiul matern, Dumnezeu mă veghează.

JERTFĂ, SUFERINȚĂ, BOALĂ, MOARTE

*Sănătatea trupului şi a minții nu înseamnă absența maladiilor, dar prezența Duhului care ajută în depăşirea oricăror încercări.

*Cu adevărat sănătos este numai trupul locuit de Spiritul Sfânt, în pofida oricăror infirmități.

*Prin Cristos capeți, într-adevăr, o nouă dimensiune a suferinței şi a morții.

*A învinge boala înseamnă, de fapt, a o putea ține sub control.

*Binecuvântează-mi, Doamne, această suferință!

*A te deprinde cu moartea încă din naştere, iată adevărata ştiință a vieții.

*Un poet spune: „De te-aş prinde moarte vie!” Prezența permanentă a morții trebuie să te facă să prețuieşti cu adevărat tot ce înseamnă viață.

*Eu sunt din lume, aşadar, nu mă pot lepăda lesne de cele ale lumii. Şi totuşi, atâția oameni cucernici au făcut-o. Dar cu ce jertfe!

*În miile de fațete ale suferinței, nu văd decât una: pe aceea a lui Isus.

*În suferință omul spune: „Dumnezeu mă încearcă” sau: „Dumnezeu mă ceartă”. Să căutăm dincolo de aceste aparente avertismente şi vom descoperi iubirea pentru noi şi dorința de a fi aidoma chipului său, fără prihană.

*Zilnic îşi cuminecă propriul trup şi ni-l dăruieşte drept hrană.

CURAJUL DE A FI ÎMPOTRIVA CURENTULUI

*A te lepăda de propria identitate, rămânând anonim, fără altă menire decât aceea de a „îngroşa rândurile”.

*Cineva totuşi, rămâi: cineva de aproape, din preajmă. Cineva oarecare, un semen, o umbră, un cât.

*A învăța să guşti cu pipeta „extaza umilinței”.

*Ai curajul acesta de a fi socotit nebun întru Cristos? Şi Isus a fost scandal pentru iudei şi nebunie pentru păgâni.

*Curajul de a trece pragul, de a nu rămâne în tinda bisericii, în pridvor, în verandă.

DUMNEZEU ŞI LUMEA

*Duhul lumii: suflare otrăvită în obrazul creştinului.

*Ți se pare că o lume întreagă îți stă împotrivă? Gândeşte-te la Isus care a fost pentru mulți SEMN DE ÎMPOTRIVIRE.

*Cât de diferită e logica divină față de cea omenească! Dacă ai încerca să pătrunzi, fie şi numai o picătură din tainele ei, totul ți s-ar limpezi şi vei găsi orice răspuns, mult mai lesne.

*O lume construită fără Dumnezeu. Ce poate fi mai zadarnic?

*Priveşte în jur: lumea e un imens tablou în mişcare. Toți sunt preocupați să se întreacă, să ajungă, e o adevărată competiție dominată de sloganul: ***qui pro quo.***

Câtă zarvă! Stai o clipă şi pironeşte-ți privirea spre cer. Acordă-ți răgazul acesta. Din văzduh picură linişte în steluțe mici de zăpadă. Şi totuşi, o dată ajunse pe inima ta, aceste steluțe de linişte pot să-ți aducă o mare împăcare cu tine. Şi de aici până la împăcare cu ceilalți nu mai e decât un mic pas. Înrăzneşte!

*Nu cunoşti planul său şi totuşi te simți lovit din toate părțile. Nu înțelegi de ce ți se întâmplă toate acestea. Orbule, Dumnezeu nu vrea decât să-ți deschidă ochii: o operație pe viu, dureroasă, dar necesară. Numai după ce o vei face, vei vedea cât se poate de limpede.

*Să te împotriveşti harului? Să fii ostil evidenței? Să negi o realitate atât de vie? Iată câteva zbateri absurde. Nu te preface că nu le cunoşti. Le trăieşte deseori, furat de mirajul unei lumi prea lesne alunecătoare…

*Oricât de puțini, oricât de neînsemnați, Dumnezeu se poate servi de noi pentru a-i salva pe cei mulți şi puternici.

*Spune sincer: nu te-ai simți copleşit dacă ai fi numit colaboratorul lui Dumnezeu pentru mântuirea eternă a sufletelor?

*Un singur lucru nu poate Cel Atotputernic: să-şi nege propria existență. El s-a numit pe Sine: Eu sunt Suntul.

CUVINTE DE ÎMPĂRTĂŞIRE

*Cuvintele inimii: iubirea, iertarea şi milostivirea.

*Astfel vorbeşte încât cuvântul tău să fie pentru semenul tău mântuitor de suflet.

*Tu ştii ce vreau să spun: de ce să mă încurc în atâtea cuvinte?

*Chiar şi cu mâna stângă poți scrie despre lucruri drepte. Mărturie stă Phil Bosmans, fondatorul Uniunii fără Nume.

*Cunosc un om al cărui hobby sunt oamenii: Phil Bosmans.

*Nu pot să trec zidul acesta: aerul s-a înălțat dinadins.

*Cuvintele tale – timizi licurici în marea întunecime a lumii.

*Scriu ca şi când m-aş afla în legitimă apărare.

*Subit sângerându-mi aorta: păunii migratori ai cuvântului…

*Te înalţi deasupra cuvintelor, levitaţie blândă, aidoma unui dans nesfârşit de păsări flamingo…

*Scriitor: murg năzdrăvan hrănindu-se cu jeratic din trupul cuvântului…

*Ca o apă cu ochi de smarald să te inunde cunoaşterea.

*Doar cuvintele îmi aduc dovezi de nesfârşită credinţă.

*Scriitorul: pradă unui rug imens de cuvinte…

*Pasărea poemului: treaptă cu treaptă străbătând dialectica emoţiei…

*Scriu la lumina luceafărului şi părul mi se albăstreşte de fantastice intemperii stelare.

*Cuvintele mele se aleargă unul pe altul în cerc precum ceata de lupi hămesiţi fugăriţi de Nichita!

CRUCE DE AER

*Şi-atunci am înţeles: nici o cruce în afară de a mea nu mi se potrivea pe spinare.

*Dă-mi Doamne, o cruce cât mai uşoară! Doamne, de ce mi-ai dat o cruce atât de grea? Grea, uşoară, crucea e cruce.

Ridic-o. N-o lăsa să zacă în colb. Nu te poţi lepăda de ea dacă vrei ca la capătul drumului să nu te aştepte un călău, ci coroana de palmier a învingătorului.

*Crucea ta îţi va lumina drumul precum o candelă.

*Cu Isus pe cruce suie, sângele să-l baţi în cuie…

*De la iesle la Calvar crucea izvodeşte har.

*Isuse, pe umeri ne duci, lemn înflorit pentru cruci…

*Crucea-nflorind în spinarea Măicuţei, ne-aduce iertarea…

*În biserica inimii mele ai înălțat, divinule Mire, din rănile tale grele, crucea ta de iubire…

*Mi-alungi aripa nălucii
Doamne, cu puterea crucii!

*Şi mă rog: Isuse-mi adă
cruce albă de zăpadă,
cruce de ninsoare grea
să mă înfăşor cu ea.
cruce de la Dumnezeu
s-o topesc cu trupul meu.

*De atâtea ori când ninge
Crucea lui Isus mă-nvinge…

*Drumul spre Empireu
pe care-l străbate
cu crucea în spate sinele meu
umăr la umăr cu Dumnezeu…

*Ziua se naşte din clipe uituce,
Mielul de Paşti învie pe cruce…

*Vă-ntreb: stelele mele uituce,
de ce în inima mea stă țintuită o cruce?

TIMPURI MARIANE

*Mamă a tuturor, iubindu-i la fel, pe fiecare.

*Pentru o mamă, cuvintele cele mai potrivite sunt lacrimile.

*Lutul ființei să-l plămădeşti, aidoma chipului Neprihănitei.

*Să ne adunăm la Stăpâna, sărutându-i poala şi mâna.

*Mâinile Maicii sunt albe şi foarte frumoase.

Mâinile Tale sunt țintuite, Isuse Cristoase!

FAPTA ŞI STAREA

*Acolo unde nu e nimic de făcut, fii sigur că e de făcut…totul.

*Faptele mâinilor mele, bune, rele, mi le despică securea, surcele…

*Faptele inimii mele sunt aidoma unor năvalnice iele…

*Faptele paşilor mei sunt aidoma cailor fără de şei.

*Faptele tălpilor mele sunt presărate cu aşchii de stele.

*Faptele ochilor mei: funigei…

*Nu mă simt liniştit dacă nu fac zgomot.

*Eşti o persoană sensibilă: turul ciclist al Franței te emoționează până la lacrimi; campionatul mondial de fotbal îți smulge explozii de bucurie sau indignare: campionatul de nasturi – te distrează. Campionatul de sărituri de la trambulină îți măreşte adrenalina.
Dar Dumnezeu coborât în iesle pentru noi, apoi supus calvarului crucii, te lasă rece. Mântuirea ta şi se pare ceva străin de propria-ți ființă, nu te priveşte, câtuşi de puțin. Doar un lucru pierzi din vedere: Isus e singurul tău Bine. Tot binele. De neînlocuit cu nimic.

*Spiritul tău redus la ziarul local şi la jurnalul de actualități, de ani şi ani lâncezeşte. Se mulțumeşte cu ştirile zilei. Şi astea îl satură. Îi potolesc setea de cultură. De ce nu-l cultivi? Bunăoară cu un eseu, ori cu o scriere spirituală?

*Micile intrigi de la serviciu sau de aiurea îți satisfac „setea de cunoaştere”. Pretinzi că eşti informat. Nu-ți lipseşte nici o ştire de la rubrica de scandal sau de la cea mondenă. Atât şi nimic mai mult. Începi ziua cu „Mica publicitate”. Eşti interesat de emisiunile de divertisment îndoielnice. Ştii pe de rost fiecare ce vinde şi ce oferă în schimb. Şi țoi se pare că ai descoperit elixirul fericirii veşnice…Vai ție, suflete sărac de adevărata avuție!

*Îți plac senzațiile tari.
Cronica neagră te excită.
Consulți febril zodiacul, mâzgăleşti integrama.
Te-ai cultivat îndeajuns, ai ostenit,
Apoi, şapte ore stai cu ochii pe ceas şi te scobeşti în nas. Ca orice om normal, „cu studii superioare”…

*Nu asculți niciodată ce te sfătuieşte îngerul tău?
Simplul fapt de a asculta de cineva te scoate din pepeni. Eşti independent, orgolios şi foarte, foarte singur.

*Pentru a fi bun cu cei din jur, îmbracă-te mai întâi cu tine însuți.

*Ore întregi de lâncezit la serviciu cu falca în mâini, cu ochii pe geam şi cu degetul în nas, urmărind tot ce mişcă. Eşti vigilent, nu vrei să-ți scape nici o ocazie. Şi, uite-aşa, fericirea se strecoară pe lângă tine, pe neobservate.

*O virtute de admirat: discreția desăvârşită.

CERUL ŞI PĂMÂNTUL

*Şi dacă pe pământ nu te poți ascunde nici în gaură de şarpe fără ca Dumnezeu să te vadă, cu atât mai puțin în cer, patria divinității.

*Pe pământ întâlneşti uneori oameni asemenea îngerilor, iar n cer, îngeri asemenea oamenilor.

*Să mărgineşti însăşi nemărginirea, să măsori infinitul cu micul tău pas şovăielnic, să întinzi punți de la zenit la nadir, iată ce înseamnă să pătrunzi cu mintea cea slabă tainele dumnezeieşti ale creativității.

*Şi totuşi nemărginirea prinde contur, ia formă, capătă consistență, dimensiuni, chip şi asemănare. Asemănare neasemuită.

*Un domn, un cavaler mă însoțeşte pretutindeni: îngerul meu păzitor care nu mă scapă nici o clipă din ochi.

*Un obiect care valorează un biet gologan poate fi uneori mai scump decât o pungă de galbeni.

*Câți stropi de lumină într-o mirişte de penumbre?

VEŞNICUL EFEMER

*Fixează-ți centrul de greutate al vieții către realitățile veşnice. E ca şi cum ai învăța să striveşti moartea sub tălpile tale.

*Viața se ține scai după tine şi te îmboldeşte să cauți soluții de supraviețuire.

*Ieri, azi, mâine: dumicați din pâinea rotundă a vieții…

*Să ne împreunăm mâinile şi să pornim prin iarna vieții în căutarea primăverii veşnice…

*Alergare inutilă, agonisire a cât mai multe hanțe, buclucuri, fiare vechi, gunoaie. Acesta să fie gustul sărat şi lucid al vieții pentru care lupți cu unghiile şi cu dinții?

CASA TĂCERII

*Mă strigi deseori, fără a-mi întrerupe tăcerea.

*Câte tăceri n-am avut, populate de tine!

*În rodnica linişte se aude desluşit glasul Domnului.

*Biserica-i o casă unde locuieşte Infinitul.

*A practica tăcerea ca pe o – fără de seamă – virtute.

*Inima mea plină ochi de tăcere divină.

*Vocea lui Dumnezeu nu e la unison cu vocea lumii.

*Mă locuieşti tot mai mult în exclusivitate.

*Zi de zi te reverşi şi mă umpli de Tine.

*Cine, cu glasul tăcut, vorbeşte în mine?

*În spaţiul de linişte, îl ascult pe Dumnezeu cum îmi şopteşte.

*Chiar şi în cea mai săracă biserică îl poţi descoperi pe Isus locuind în tabernacol.

*Pentru Isus chiar şi inima ta poate deveni o chinovie.

*Un Dumnezeu infinit într-un mic tabernacol!

*Acasa ta, Doamne, pentru care merită să mă lepăd de toate avuţiile!

*Fii mulţumit să devii chiar şi o pietricică, chiar şi un fir de nisip la temelia imensei Biserici.
Un mădular care nu pare a avea prea mare însemnătate, dar fără de care edificiul s-ar putea prăbuşi. Umărul tău, oricât de firav, poate într-adevăr să-l susţină.

LIBERTATE

*Drumul democraţiei trece de la libertate la libertinaj.

*Omule, ţi s-a dat libertatea de a alege: calea vieţii, alături de Isus Cristos, calea morţii, alături de diavol.

*Pe caldarâm – libertatea scrisă cu sânge…

ARTA

*Arta: şansă de comunicare miraculoasă cu oamenii.

*Limbajul comun al sensibilităţii.

*Arta: izvoare freatice ţâşnind din inimile oamenilor.

*Artistul: modelând în chip măreţ deşertul din jur cu lucruri mărunte.

*Admiri arta, pe creatorii de artă sau te numeri printre consumatorii de artă? Nu cumva suferi de snobism.

*Cuşti de beton. Mormane de lucruri moarte. Cochilii de melci părăsite. Camere cât se poate de reci şi coridoare întortocheate. Cum să palpite o inimă înăuntru?

*Fii fericit dacă poți să creezi un lucru care să nu coste nimic şi nici nu aduce bani, ci doar o imensă bucurie spirituală!

*Bucură-te de lucruri care există pe gratis: stelele, iarba, o floare, cântecul păsării, apa, munții, soarele, colbul din uliță. Nu te simți mai bogat admirându-le pur şi simplu?

INSTANTANEE

*Când văd un copil plângând mă cuprinde duioşia; când văd un bătrân plângând, mă cuprinde disperarea!

*O căruță cu flori nu răscumpără o vorbă aspră, nemeritată.

*Dumnezeu s-o aibă în dreapta lui pază: a avut patru naşteri şi o singură moarte.

*Spiritul necultivat devine lesne „pârloagă”.

*Nici o trădare nu suportă oglindă.

*Nu e dificil să greşeşti: mai dificil e să mărturiseşti c-ai greşit.

*Ce inutil mi se pare a te văicări ore-ntregi că nu ai suficient timp!

*Nu poți fi în acelaşi timp şi înger şi demon.

*Cel mai destoinic reazem: umărul casei.

*Cel mai curat iz: izul de adevăr.

*Chiar şi moartea unui sentiment îți poate strecura în suflet o stare de doliu.

*Şi oamenii blonzi îşi pot da uneori…arama pe faţă.

*Explorator iscusit, cercetezi cu nesaţ colţul acesta mirific de lume: sufletul omului.

*Culege doar ce-ai cultivat, îndeobşte.

*Neobosit călător – totdeauna cuvântul.

*Ce populată singurătate: tu şi propriile-ţi gânduri!

*Asemenea tuturor, participi la viaţa universului cu mica ta istorie.

*Ideal de poet: să poată modela sufletul cuvântului.

*De la un timp, anii devin…etate.

*Nu orice lucru mare poate fi însemnat cu majuscule.

*Toată săptămâna păşeam îngust, iar duminica îmi potriveam elitrele.

*Străduieşte-te întotdeauna să dai alt chip întunericului.

*A te risipi în folosul altora, iastă un gest în care-ţi aduni anotimpurile!

*Faptele se pot măsura şi după ecoul pe care ţi-l lasă în inimă.

*Şi moartea poate să fie vie…în suflet…

*Profund disperat poţi fi doar atunci când eşti absolut singur. O femeie spunea: Nu sunt niciodată singură. Sunt cu Maica Domnului. Femeia aceea se numeşte Mama.

*Tinereţea – ecoul speranţelor.
Maturitatea – ecoul împlinirilor.
Senectutea – ecoul amintirilor.

*Prin crusta acestei tristeţi – apa molcomă a blândei uitări.

*În memoria cărnii: ghemuite instincte…

*Ultimul ţel al omului: să lase o urmă.

*Poezia: incandescență a sufletului veşnic tânăr.

*Sunt unii care esențializează viața la câteva lucruri; alții care o complică, aglomerând-o cu amănunte inutile şi alții care nu reuşesc niciodată să afle adevărata esență a vieții.

*Un lucru demn este neasemuit de frumos chiar dacă se înfăptuieşte greu.

*Cea mai de preț însuşire: aceea de a rămâne în orice împrejurare – tu însuți.

*Clipele sunt la fel. Numai stările pe care le generează în suflet diferă.

*Cel mai mult să prețuieşti libertatea de a fi egal cu tine însuți.

*Arborii, cerul şi apa, cei mai fideli martori ai tuturor timpurilor!

*Copiii – viitoarea noastră istorie!

*Apusul de soare: această auroră întoarsă cu spatele!

*Nu sunt îndeajuns de puternic ca să recunosc că sunt slab.

*Zilnic te scalzi în marea tuturor posibilităților.

*Minunate sunt lucrurile al căror înțeles ți se descifrează singur în suflet.

*Şi veşnicia se poate măsura cu…minutul…

*Cartea: o floare ce-a răsărit din sămânța de har.

*Adversarii din tine trebuie să fie cel puțin egali cu prietenii ca să poți încheia o pace convenabilă cu propria-ți conştiință.

*Să nu aprinzi focul sacru cu vreascuri împrumutate!

*Construieşte-ți viața din mici fragmente, dar ai grijă să fie întreagă.

*Nu căuta în cămin cenuşa focului sacru!

*A murit stingher: La autopsie i s-a găsit piatră la inimă.

*Nu trebuie să te sui pe scară ca să distingi adevărul.

*Că omul e viclean, nu-i vulpea vinovată.

*O, iartă-mă că plâng pe dinăuntru!

*Şi pasul îndărăt e necesar, să poți vedea mai bine înainte.

*Cel mai mult mă devastează teama de a nu fi de prisos.

*De la expresivitatea acestor copaci să iei aminte: chiar dacă nu te cunosc, îți fac semne din frunze…

*Nu-i căuta luminii scame şi întunericului umbre!

*Cuvintele de care mă tem cel mai mult sunt acelea pe care, în semn de dispreț, mi le-aş putea adresa în intimitate.

*Caut amnar fermecat să-ți aprind o flacără-n suflet!

*Caută-ți steaua, dar nu alerga după ea toată viața!

*Credința: un corn al abundenței care-i hrăneşte pe toți muritorii cu spiritul celor nemuritori.

*În sine ei, fiecare femeie este totuşi, mamă.

*Războiul cu tine însuți e mai distrugător decât orice calamitate naturală.

*Vai de vremea când vânătorii vor fi secerați de alicele sălbătăciunilor!

*În fiecare cuvânt sălăşluieşte o pasăre. Nu puneți zăvoare la uşi!

*Nu forțați uşile spre înlăuntrul poetului!

*Strict interzis bătutul cuielor într-o carte. Pentru că nu puteți şti unde şi-a pus inima cel care a scris-o.

*Netezeşte-mi aerul: vreau să zbor lin şi drept.

*Nu-i vorbi piromanului despre chibrituri!

*Caută să înțelegi totul, dar nu accepta totul.

*Nu disprețui faptele mărunte. Ele sunt pietricele din marele edificiu al vieții cotidiene.

*Nu-ți lua zilnic aripile la purtare!

*Prefer mămăliga de acasă decât cozonacul servit printre străini.

*Țărâna patriei nu-ți va ințepa niciodată piciorul.

*Nu forța uşa succesului cu şperaclul!

*Arta e ca şi o femeie: dacă o neglijezi, te trădează.

*Dați-mi, dați-mi o noapte, rosti astrologul, mijindu-şi luneta.

*Ce trist, ce trist e, oricât ai fi de matur, pe numele mic, ca nimeni să nu te alinte!

*Cel mai îngrozitor e să nu inspiri nici simpatie, nici antipatie, ci numai indiferență.

*Fereşte-te de cel care are idei puține, dar fixe!

*Dacă aş fi sculptor, mi-aş închina viața unei singure opere: monumentul cărții.

*Nu mă răni cu nopțile în care nu te-am visat, Isuse!

*Norii: cearcănele cerului.

*Nu-ți trebuie secure ascuțită pentru a sfărâma oasele îndoielii.

*Aplauze: hohotele mâinilor.

*Sufleor: cascador printre replici.

SUAVITĂȚI

*Doamne, tare eşti enorm!

*Plouă cu lacrimi suave de îngeri.

*Îl privesc pe Dumnezeu: martori îmi sunt râurile, câmpiile, munții!

*Eu sunt un copilaş. Şi totuşi mă simt atât de important pentru tine!

*Cum nu uită Dumnezeu puzderia de nume!

*Vocea lui Dumnezeu era foarte…pământească.

*Când mă rog, Dumnezeu îmi şopteşte cuvintele.

*Să facem cunoştință. Mă numesc Ionuț Dumitrescu. Pe tine te cheamă Dumnezeu. Dumnezeu şi mai cum?

*Oraşul tău se numeşte Infinit?

*Câți ani ai, Doamne?
Un noian. O eternitate.

*Meseria Ta este de arhitect şi de scrib. Ai clădit lumea şi ai scris Cartea Sfântă.

*Noi avem ochi şi nu-L putem zări. El n-are ochi şi totuşi…ne vede.

*Inima lui Dumnezeu este foarte…strălucitoare.

*Copiii lui Dumnezeu sunt sfinții.

*Unul din prietenii lui Dumnezeu a fost Moise.

*Doamne, lasă-mă să Te privesc, doar o clipă!

*Când plâng, Dumnezeu mă atinge pe inimă. Când râd, Dumnezeu bate din palme.

*Dumnezeu nu se plictiseşte niciodată de mine.

*Dumnezeu trebuie să fie mai uriaş decât vârful…Omul.

*Îmbrăcămintea lui Dumnezeu se numeşte…slavă.

*Dumnezeu a făcut îngerii. Dar pe Dumnezeu cine L-a făcut?

*Îngerii vorbesc ca şi noi?

*Ce limbă vorbeşte Dumnezeu?

*Dumnezeu e fericit?

*Unde locuieşte Isus?

*Cum o cheamă pe mămica lui Dumnezeu?

*În ce țară s-a născut Dumnezeu?

*Dumnezeu ne-a vorbit pe limba…Isus.

*De ce eşti trist?
M-a făcut Duhul să plâng.

*Eu am un trup şi un suflet. Dar Dumnezeu nu are deloc trup. El este numai Duh. Atunci cum mă vede când fac vreo ispravă?

*Am adunat cuvintele Tale într-o năframă albă,

*Dumnezeu este cel mai mare dirijor. Dirijează corul de îngeri.

*Doamne, vrei să fii prietenul meu?

*Hai să ne jucăm, Doamne!
De-a ce?
De-a minunile.

*Tineri sau bătrâni, să ştii, vrem să fim ai tăi copii.

*Doamne, un singur joc nu putem juca împreună: de-a ascunselea.

*Când te ascunzi Tu, eu nu te pot vedea; când eu mă ascund, Tu mă vezi oriunde.

*Doamne, Tu mă găseşti şi pe întuneric.

*Doamne, dacă Tu n-ai mers la şcoală, cum de ții minte atâtea lucruri?

*Nu te mai încap cerurile şi atunci te reverşi peste pământuri.

*Deşi n-ai învățat alfabetul, Tu ştii să citeşti în inima oamenilor.

ÎNȚELEPCIUNEA CLIPEI

*Nemaifiind, un om continuă să rămână. Pe cei care ne-au fost, ne sunt şi ne vor fi, e datoria noastră să-i dezgropăm de uitare. Să-i readucem în memoria contemporanilor şi a celor ce vor veni acum şi de-a pururi.

*Un om se poate continua în veac, nu numai prin urmaşi, dar şi prin spiritul pe care l-a cultivat şi l-a crescut în sufletul nostru.

* Paradoxal cum te poți adânci în cunoaşterea cuiva, abia după ce a trecut precum fulgerul prin viața ta, lăsând urme arzătoare.

*Cinstirea memoriei unui om este, îndeobşte, o datorie de conştiință. O datorie sacră care-ți atestă verticalitatea şi ținuta morală şi te motivează ca ființă rațională, cu spirit şi sentimente.

*La ce-ar folosi spiritul, la ce ar folosi afectele noastre dacă nu le-am împărtăşi? Între Lumină şi Taină se strecoară de fiecare dată un dulce fior nostalgic. Îl chemăm, vine singur? Cert e că nu-l alungăm, ci îl lăsăm să ne inunde în calde averse de tandrețe, de amintiri, revărsări nostalgice, rememorări pioase.

*E vremea strânsului celor mii de cuvinte, în panere largi pentru dus la altar.

*Cuvintele sunt cele pe care ne sprijinim suferința, aşa cum te sprijini de Zidul Plângerii, de o scară, de tâmpla unei case, de un umăr de frate, de prieten, de mentor, uneori chiar de străin dispus să primească. Din acea nevoință acerbă de comuniune. Poetul grec Iannis Ritsos scria: *„Vezi tu, Joliot, dragostea cântăreşte mai greu decât ura – şi palma ne flămânzeşte de strîngerea unei mâini, încât ar strânge şi palma duşmanului nostru”.*

*Aceste amintiri –chiar dureroase sunt scoase acum la iveală. Impregnate de acel aer reavăn şi ascuțit, care taie respirația, pe care-l simți în coşul pieptului şi te strădui să-l împrăştii în tine. Un fel de catharsis. Care te înalță şi te face să pluteşti spre alte lumi. O eliberare, o curățire, o purificare generală. Respir sincopat. Şi totuşi, chem amintirile pentru că nu-mi mai dau pace. Se insinuează şi mă învăluie. Le las în voia lor, să mă posede.

*Sunt oameni – atât de puțini, în zilele noastre - care posedă o capacitate extraordinară de a „citi” oamenii, chiar fără să-i vadă. Citesc printre rândurile tale? Simt din vocea ta? Din tăcerile tale? Din slăbiciuni şi frământări, dar, mai ales, din aerul propriei tale respirări, pe care ți-l simt de la depărtare. Îți sorb

respirarea, cu fiecare cuvânt spus, rostit sau gândit. Nici nu mai este nevoie de altceva.

Cert e că nu-i poți amăgi. Ca pe duhovnic, la sfânta spovedanie. Fiindcă ai sentimentul cert că vorbeşti cu Cineva mai presus de tine, aş îndrăzni să spun, chiar mai presus de fire, o persoană care vede ceea ce alții nu văd, aude ceea ce alții nu aud, simte ceea ce alții nu simt. Te laşi în voie, pentru că şi tu, la rândul tău, presimți că mâinile care te-au prins zdravăn, te ocrotesc, au puterea tainică de a te sprijini, de a te alina, de a te elibera de angoase. Laşi pe umărul lor generos, toate grijile, toate apăsările, angoasele, spaimele. Cu încredere totală. Astfel de oameni sunt de nepreţuit şi e un privilegiu dacă-i întâlneşti, fie şi pentru câteva clipe.

*Oamenii vorbesc la modul superficial despre alții şi asta mă doare. Fără să gândească prea mult şi fără să se adâncească în cunoaşterea altor semeni. Trecem indiferenți pe lângă tragedii. Ne-am obişnuit cu SPECTACOLUL MORȚII.

*Visez: Un uriaş vis colectiv. Precum o pâine gigantică hrănind mii de oameni şi mai rămânând 12 coşuri de firimituri pentru făpturile cerului. O pâine spirituală înmulțită, crescând mereu din acelaşi aluat tainic cu un ingredient special: Iubirea de Dumnezeu, iubirea de semeni. Iubirea de neam şi de patrie.

* NU AVEM DREPTUL SĂ DISTRUGEM UN EDIFICIU SPIRITUAL PENTRU CĂ ASTFEL NE VOM DISTRUGE NOI ÎNŞINE CA OAMENI, CA SPIRITE, CA ÎNTREG. ROTUNDUL ACESTA NU TREBUIE CIOBIT. TREBUIE PĂSTRAT AŞA CUM ESTE.

*Uneori, nici măcar cuvintele nu ajută, deşi se spune că ele au puterea miraculoasă de a alina suferințe, de a tămădui, de a îmbărbăta, iar uneori, chiar de a dărâma munții neîncrederii, îndoielii, spaimei, urâtului, numit artistic „splin",alteori pot clădi edificii durabile în suflete.

*Este extraordinară solidaritatea spiritelor în durere! În bucurie nu se întâmplă aşa. Dar durerea, ne adună şi ne îmbunătățeşte.

***MĂCAR ÎNTR-O ANUMITĂ MĂSURĂ SĂ PUTEM SĂ NE ACHITĂM ONORABIL DE INVESTIȚIA FĂCUTĂ ÎN NOI.**

TARE MI-AR PLĂCEA CA FIECARE SĂ DEPUNĂ, OBOLUL SĂU, CA PE SFÂNTUL ALTAR, CU TOT CE ARE EL MAI BUN, MAI CURAT ŞI MAI SFÂNT ÎN SINE...

***AŞTEPTAŢI SĂ VINĂ CLIPA DE HAR ŞI NU PIERDEŢI PRILEJUL. EA VA VENI, SUNT SIGURĂ MAI DEVREME ORI MAI TÂRZIU. Prindeţi-vă de aripa ei şi nu-i mai daţi drumul.**

*Aidoma florilor în Marea Grădină, să ne străduim, nu numai să înflorim ameţitor, dar şi să dăm rod, întru binele neamului nostru, care pierde tot mai mulţi fii preaiubiţi şi totuşi, nu rămâne sărac de tot, datorită seminţelor, care la rândul lor vor încolţi noi lăstari şi vor da flori şi roade.

CEZARINA ADAMESCU,
17 NOIEMBRIE 2009